

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε ροσκυνύσωμεν. ... Χριστός ἀνέστη... (γ'). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα...(Σελ. 37-38). Τροπάρια.</p> <p>Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστῆ δὲ τῆ θεία σφραγιζομένων, καὶ λάμπει τὰς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο, καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς, Ἀναλήψεως σεμνύνεται.</p> <p>Ἦκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόννοι ἠγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι ῥύπον χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.</p> <p>Ἦγγικεν ἡ τοῦ θείου δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντα, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδοῦς μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Τό Χριστός ἀνέστη... (γ'). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια.</p> <p>Εἶναι παροῦσα ἡ μέση τῶν ἡμερῶν πού ἀρχίζουν ἀπὸ τῆ σωτηριώδη Ἀνάσταση καὶ ἐπισφραγίζονται μὲ τὴν Ἁγία Πεντηκοστή· Καὶ λάμπει ἔχοντας τίς λαμπρότητες καὶ ἀπὸ τίς δύο, καὶ ἐνώνοντας τίς δύο, καὶ καμαρώνει προκαταβολικά παρουσιάζοντας ὅτι εἶναι παροῦσα ἡ δόξα τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου,</p> <p>Ἄκουσε καὶ εὐφράνθηκε ἡ Ἱερουσαλήμ, ὅταν ἀναγγέλθηκε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ· Καὶ τὰ πιστὰ τέκνα τῆς σκίρτησαν ἀπὸ ἀγαλλίαση βλέποντας τὸν ἴδιο καὶ βλέποντάς τον νὰ ξεπλύνει μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν μολυσμὸ τοῦ φόνου τοῦ Χριστοῦ· Στολίζεται πανηγυρίζοντας τὴ χαρμόσυνη μέση τῶν δύο ἑορτῶν.</p> <p>Πλησίασε ἡ πλούσια ἔκχυση (ἐπιφοίτηση) σὲ ὄλους τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ἀνακηρύττει ἡ χρονικὴ στιγμή πού βρίσκεται στή μέση τῆς ἀδιάψευστης ὑποσχέσεως, πού δόθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ στοὺς Μαθητές μετὰ τὸ θάνατό του καὶ τὴν ταφὴ καὶ τὴν Ἀνάσταση, ἡ ὁποία ὑπόσχεση φανέρωνε τὴν ἐμφάνιση τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγ. Πνεύματος).</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ... Ἀνάμεσα στὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεώς σου, Χριστέ,</p>
---	--	--

Αναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια, ἐν ἧ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Σελ. 40).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία Μιχαίου.

(Δ'. 2 ΣΤ'. 2 Ε'. 4. Κατ' ἐρανισμόν).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἕως εἰς γῆν μακράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκούσατε βουνοί, καὶ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καὶ ἐξ ἀπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωυσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν, καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ, τοῦ ποιεῖν κριμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἕτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Διότι ἐν ἰσχύϊ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

καὶ τῆς θεϊκῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συγκεντρωθήκαμε καὶ ἀνυμνοῦμε τὰ μυστήρια τῶν θαυμάτων σου· Κατὰ τὴν ὁποία παρουσία στείλε κάτω σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία τοῦ Μιχαία.

(Δ'. 2 ΣΤ'. 2 Ε'. 4. Κατ' ἐρανισμόν).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ἀπὸ τῆ Σιών θά προέλθει νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ θά κάνει κρίση γιὰ πολλοὺς λαοὺς, καὶ θά ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά μέχρι τὰ μακρινὰ πέρατα τῆς γῆς. Γιατί ὅλα τὰ ἔθνη θά ἀκολουθήσουν ὁ καθένας τὸ δρόμο του ἐμεῖς ὅμως θά ἀκολουθήσουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ πάντα. Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας· Ἀκούστε βουνά καὶ χαράδρες μέχρι τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι ὁ Κύριος θά κρίνει τὸ λαό του· Θά Προχωρήσει σέ ἔλεγχο πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτες λέγοντας· Λαέ μου, τί σοῦ ἔκανα, ἢ σέ τί σέ λύπησα, ἢ σέ τί σέ ἐνόχλησα; Ἀπάντησέ μου. Γιατί σέ ἔβγαλα ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου, καὶ σέ λύτρωσα ἀπὸ τὸν τόπο τῆς σκλαβιάς, καὶ σᾶς ἔστειλα ὡς ἀρχηγούς τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Ἀαρών. Λαέ μου, τί σκέφθηκαν καὶ ἀποφάσισαν οἱ ἐχθροί σου ἐναντίον σου· Ἀλήθεια σοῦ ἀναγγέλθηκε, ἄνθρωπε, τί εἶναι καλό; Καὶ τί ζητεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ σένα, τὸ νά ἀποδίδεις δικαιοσύνη, καὶ νά ἀγαπᾶς τὴν εὐσπλαχνία, καὶ νά εἶσαι ἕτοιμος νά βαδίζεις σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Διότι ὁ Κύριος θά δοξασθεῖ μὲ δύναμη καὶ θά κυβερνήσει τὸ λαό του μὲ εἰρήνη, μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Προφητεία Ἡσαΐου. (NE', 1-13).

Τάδε λέγει Κύριος· οἱ διψῶντες, πορεύεσθε ἐφ' ὕδωρ, καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε, καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ· ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου, καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμηθήσεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθά, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὤσιν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου, εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν, καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε, ἡνῖκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβῆς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψατε πρὸς με καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς καὶ ἀφήσω τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν· οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαὶ μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν, λέγει Κύριος· ἀλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτω ἀπέχει ἡ ὁδὸς μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ ἐὰν καταβῆ ὑετός, ἢ χιὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῆ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκη, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῶ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν, οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός

Προφητεία Ἡσαΐα. (NE' . 1-13).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ἔσεῖς πού διψᾶτε προχωρήσατε πρὸς τὸ νερό· Καὶ ὅσοι δὲν ἔχετε χρήματα, βαδίστε καὶ ἀγοράσατε, καὶ φᾶτε καὶ πιεῖτε, χωρὶς χρήματα καὶ ἀντίτιμο, κρασί καὶ παχὺ κρέας. Διότι αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας σ' ἐσᾶς· Λαέ μου, πάρετε νερό με εὐφροσύνη ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς σωτηρίας· Καὶ θά πεις ἐκείνη τὴν ἡμέρᾳ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, ὑψώνετε τὴ φωνή σας πρὸς τὴν τιμὴν του, ἀναγγεῖλατε στὰ ἔθνη τὴ δόξα του, νὰ θυμᾶσθε ὅτι ὑψώθηκε (δοξάσθηκε) τὸ ὄνομά του. Λαέ μου, ἀκούστε με καὶ θά φᾶτε ἀγαθά, καὶ θά αισθανθεῖ ἀπόλαυση μέσα στὰ ἀγαθά ἡ ψυχὴ σας. Προσέχετε με τὴν ἀκοή σας, καὶ ἀκολουθήσατε τὴν ὁδὸν μου· Ἀκούστε με καὶ θά ζήσει ἀνάμεσα στὰ ἀγαθά ἡ ψυχὴ σας· Καὶ θά κάνω μαζί σας διαθήκη (συμφωνία) αἰώνια, γιὰ νὰ με ἐπικαλεσθεῖτε· Καὶ ὅταν με πλησιάζετε, ἄς ἐγκαταλείψει ὁ ἀσεβῆς τὴν κακὴν πορείαν του, καὶ ὁ ἄνομος ἄνθρωπος τὰ θελήματά του, καὶ ἐπιστρέψατε σ' ἐμένα, καὶ θά σᾶς ἐλεήσω, καὶ θά συγχωρήσω τὴν ἁμαρτίαν σας. Διότι οἱ δικές μου βουλές (ἀποφάσεις) δὲν εἶναι ὅπως οἱ δικές σας βουλές, οὔτε εἶναι οἱ πορεῖες μου, ὅπως οἱ δικές σας πορεῖες, λέγει ὁ Κύριος. Ἀλλὰ ὅπως ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔτσι ἀπέχει ὁ δικός μου δρόμος ἀπὸ τῶν δικῶν σας δρόμων, καὶ οἱ σκέψεις μου ἀπὸ τῶν δικῶν σας σκέψεις. Διότι ὅπως, ὅταν πέσει ἡ βροχὴ ἢ τὸ χιόνι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, δὲν θά ἐπιστρέψατε ἐκεῖ (μέ τὴν ἐξάτμιση), ἕως ὅτου θά ποτίσῃ χορταστικὰ τὴν γῆν, καὶ ἔτσι θά φυτρώσῃ ὁ σπόρος καὶ θά βλαστήσῃ, καὶ θά δώσῃ σπόρον στό σποριά καὶ ἄρτο, γιὰ νὰ τραφεῖ, ἔτσι εἶναι ὁ λόγος

μου, οὐ μὴ ἀποστραφῆ πρός με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῆ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐοδώσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ, καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις αὐτῶν, καὶ ἀντὶ τῆς στοιβῆς, ἀναβήσεται κυπάρισσος, ἀντὶ δὲ τῆς κονύζης, ἀναβήσεται μυρσίνη, καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Παροιμῖαι. (Θ'. 1-11)

Ἡσοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρός με, καὶ τοῖς ἐνδεέσιν φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Απολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοῦς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε

μου, πού θά βγεῖ ἀπὸ τό στόμα μου, δέ θά μείνει ἄκαρπος (χωρὶς ἀποτέλεσμα), ἕως ὅτου γίνουν, ὅσα θέλησα, καὶ θά φροντίσω νά κατευοδώσω τίς ὁδοὺς μου καὶ τίς ἐντολές μου. Διότι μέ εὐφροσύνη θά βγεῖτε (ἀπὸ τὴν ἐξορία), καὶ μέ χαρὰ θά διδαχθεῖτε· Διότι τὰ ψηλά ὄρη καὶ τὰ χαμηλά βουνά θά σκιροῦν, καθὼς θά σᾶς ὑποδέχονται μέ χαρὰ, καὶ ὅλα τὰ δένδρα τῆς ὑπαίθρου θά χτυποῦν τὰ κλαδιά τους. Καὶ στή θέση τῆς στοιβῆς (ταπεινός θάμνος) θά ὑψωθεῖ κυπάρισσι, καὶ στή θέση τῆς κονύζης (ἄγριο θρούμπι πού μυρίζει ἄσχημα) θά ὑψωθεῖ ἡ (εὐώδης) μυρτιά. Ἔτσι ὁ Κύριος θά εἶναι ὀνομαστός (θά δοξασθεῖ), καὶ ἡ λύτρωσή σας αὐτή θά εἶναι μνημεῖο, αἰώνιο, λέγει ὁ Κύριος ὁ ἅγιος Θεός τοῦ Ἰσραήλ.

Παροιμίες. (Θ'. 1-11).

Ἡσοφία οἰκοδόμησε γιὰ τὸν ἑαυτό της κατοικία, καὶ τὴ στήριξε σὲ ἑπτὰ στύλους. Ἐσφαξε τὰ σφάγια της καὶ γέμισε κρατῆρα (μεγάλο δοχεῖο) μέ τό κρασί της, καὶ ἔτοιμάσε τό τραπέζι της. Ἀπέστειλε τοὺς ὑπηρέτες της καλώντας στό συμπόσιο μέ δυνατὸ κήρυγμα λέγοντας· Ὅποιος εἶναι ἀσύνετος, ἄς ἔλθει σ' ἐμένα, καὶ σ' αὐτοὺς πού εἶχαν ἔλλειψη μυαλοῦ εἶπε· Ἐλᾶτε, φάγετε τὸν ἄρτο μου, καὶ πιεῖτε τό κρασί πού σᾶς ἔτοιμάσα. Ἐγκαταλείψτε τὴν ἀπερισκεψία καὶ θά ζήσετε αἰώνια· Καὶ ζητήστε φρόνηση, γιὰ νά ἀποκτήσετε σύνεση μέ γνώση. Ὅποιος θέλει νά διαπαιδαγωγῆσει τοὺς κακοῦς, θά ἐξυβρισθεῖ ἀπ' αὐτούς· Καὶ ὁποιος θέλει νά ἐλέγξει τὸν ἀσεβῆ, θά ἐπισύρει συκοφαντίες σὲ βάρος τοῦ ἑαυτοῦ του· Διότι οἱ ἔλεγχοι πρός τὸν ἀσεβῆ εἶναι τραύματα γι' αὐτόν. Μὴ

κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γινώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήτησιν χρόνον καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).
Ἀπόστιχα.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Ἰησοῦς, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδώρησατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρηρησίᾳ πρὸς αὐτούς· ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡτῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· Δόξα σοι.

ἐλέγχεις κακούς, γὰρ νὰ μὴ σέ μισήσουν· Ἐλεγχε σοφόν καὶ θὰ σέ ἀγαπήσει. Δίνε ἀφορμὴν στὸν σοφὸ καὶ θὰ γίνῃ σοφώτερος· Κάνε γνωστὴς στὸν δίκαιο τίς ἐλλείψεις του, καὶ θὰ δέχεται προθυμότερα τίς συμβουλές σου. Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος (ἢ εὐλάβεια) τοῦ Κυρίου, καὶ πόθος τῶν δικαίων εἶναι ἢ κατὰ Θεὸν σύνεση· Καὶ τό νὰ κατανοήσῃ κάποιος τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ εἶναι δεῖγμα ἀγαθῆς διανοίας· Διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ζήσεις πολὺ χρόνο, καὶ θὰ σοῦ προστεθοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ πολλά ἔτη ζωῆς.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).
Ἀπόστιχα.

Ἐφθασαν στή μέση οἱ ἡμέρες μέχρι τὴν Πεντηκοστὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ φανέρωσε ἀμυδρὰ τὴν θεϊκὴν του ἐξουσία, ἔκανε καλὰ τὸν Παράλυτο σηκώνοντάς τον ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ τὸν λόγο του· Καὶ θαυματουργώντας, ὅπως πρέπει στὸν Θεό, μέσα σέ γήινο σῶμα, δώρισε στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μὴν λησμονεῖς τὸ λαὸ σου, πού ἦταν κτῆμα σου ἐξ ἀρχῆς.

Παρουσιάσθηκες στό ναὸ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ (ὁ Ἰησοῦς) στή μέση τῆς ἑορτῆς διδάσκοντας καὶ ἐλέγχοντας τοὺς ἀνυπότακτους Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, καὶ φωνάζοντας μὲ θάρρος πρὸς αὐτούς, ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔλθῃ σ' ἐμένα καὶ ἄς πίνει νερό πού δίνει ζωὴ, καὶ δέν θὰ διψήσει στοὺς αἰῶνες· Ἐάν κάποιος πιστεύει στή δική μου ἀγαθότητα, ἀπὸ τὴν καρδιά του θὰ τρέξουν ποταμοὶ αἰώνιας ζωῆς. Ὡστὴν ἀγαθότητά σου

<p>Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.</p> <p>Ὅτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρόν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεῦσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον· Δόξα σοι.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις... (Σελ. 82). Τρισάγιον. (Σελ. 1-2). Ἀπολυτίκιον.</p> <p>Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα ὅτι πᾶσι Σωτήρ ἐβόησας· ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.</p> <p>Ἀπόλυση. (Σελ. 36).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΟΡΘΟΣ (Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97). Καθίσματα. Ὅπάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν</p>		<p>καὶ στήν εὐσπλαχνία σου, Χριστέ Θεέ μας. Δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Βασιλιάς μας προαιώνια ἐτοίμασε σωτηρία στή μέση τῆς γῆς.</p> <p>Ὅταν ἔφθασε ἡ μέση τῆς ἑορτῆς, ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στὸν ναό, καὶ δίδασκε τοὺς ἀνυπότακτους Ἰουδαίους λέγοντας· Ὅποιος διψᾷ ἄς ἔρχεται σ' ἐμένα, καὶ ἄς πίνει τὸ αἰώνιο νερὸ τῆς ζωῆς, καὶ δὲν θά διψήσει αἰώνια. Ἐάν κάποιος πιστεύει σ' ἐμένα, θά τρέξουν ποταμοὶ ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ θά ἀποκτήσει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ...</p> <p>Στὴ μέση τῆς ἑορτῆς, ἐνῶ Ἐσὺ δίδασκες, Σωτήρα, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς αὐτὸς γνωρίζει γράμματα χωρὶς νά διδαχθεῖ καὶ νά μάθει; Ἐπειδὴ ἀγνοοῦσαν ὅ τι Ἐσὺ εἶσαι ἡ Σοφία πού κατασκεύασες τὸν κόσμον. Δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις... (Σελ. 82). Τρισάγιο. (Σελ. 1-2). Ἀπολυτίκιο.</p> <p>Τώρα πού εἶναι ἡ μέση τῆς ἑορτῆς, τὴ διψασμένη μου ψυχὴ πότισέ την μέ τά νερά τῆς εὐσεβείας· Διότι σέ ὅλους, Σωτήρα, ἐφώνησες· Ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔρχεται σ' ἐμένα καὶ ἄς πίνει. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ἀπόλυση. (Σελ. 36).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΟΡΘΟΣ</p>
--	--	--

λογισμούς ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότην; ἑορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησία· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι.

Ὁ Δεσπότης τῶν ὄλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς, ἑορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανῶς, ἐν παρρησία πολλῇ, ὡς Βασιλεύς ὢν καὶ Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).

ὉΝ'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Κανόνες. Τῆς ἑορτῆς.

Ὡδὴ Α'. Πρῶτος.

«Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Μεγάλαι τῆς ὑπὲρ νοῦν σου, Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεϊκαὶ λαμπρότητες, ἀγαθοδότης ἀναβρῦσαι.

Ἐπέστης μαρμαρυγὰς Θεότητος, ἐξαποστέλλων Χριστέ, τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ προφανῶς· ἑορτὴ γὰρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις, παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς πρὸς

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Ὁ Χριστὸς πού γνωρίζει τοὺς λογισμοὺς ὄλων τῶν καρδιῶν ὀρθίος στή μέση τοῦ ναοῦ φώναζε στοὺς ψεῦτες λέγοντας τὴν ἀλήθεια, φωνάζοντας μέ θάρρος στή μέση τῆς ἑορτῆς· Γιατί ζητεῖτε νὰ μέ συλλάβετε ἐμένα τὸν Ζωοδότη; Μὴ κρίνετε, παράνομοι τὴν κρίση κατὰ τὸ πρόσωπο (μεροληπτικά).

Ὁ Κύριος τῶν ὄλων στέκοντας στό ναό, ἐνῶ ἦταν στή μέση ἢ ἑορτὴ τῆς σεβάσμιας Πεντηκοστῆς, ἀπευθυνόμενος στοὺς Ἑβραίους, ὡς Βασιλιάς πού εἶναι καὶ Θεός, ἐλέγχει ἔντονα τὴν τυραννική τους τόλμη· Καί σ' ἐμᾶς ὄλους δωρίζει ἀπὸ εὐσπλαχνία τὸ μέγα ἔλεος.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).

ὉΝ'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Κανόνες. Τῆς ἑορτῆς.

Ὡδὴ Α'. Πρῶτος.

Ὁ παλαιὸς Ἰσραήλ, ἀφοῦ πέρασε πεζὸς τὸ πέλαγος τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας, μέ τὴ δύναμη τῶν χειρῶν τοῦ Μωυσῆ, πού ὑψώνονταν σὲ σχῆμα Σταυροῦ, νίκησε τὴ δύναμη τῶν Ἀμαληκίτων στήν ἔρημο.

Μεγάλες εὐεργεσίες λάμπουν σ' ἐμᾶς τῆς θεϊκῆς σου σαρκώσεως, Κύριε, πού ξεπερνᾷ τὸ νοῦ, καὶ δωρεές καὶ χάρες, καὶ θεϊκὲς λαμπρότητες πού ἀναβλύζουν προσφέροντας τὸ ἀγαθό.

Παρουσιάσθηκες στή μέση τῆς ἑορτῆς, Χριστέ, ἐκπέμποντας ὀλοφάνερα λάμπεις θεϊκὲς· διότι γι' αὐτοὺς πού σώζονται εἶσαι (ὑπάρχεις) ἑορτὴ χαρμόσυνη

οὐράνιον, διαβιβάζων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα θεῖον
χαριζόμενος.
 Θεοτοκίον.
 Ἡσάρξ σου διαφθορὰν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε
 Δέσποτα, ἀλλ' ὡς συνέστη ἄνευθεν σπορᾶς, τὴν
 φθορὰν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύσεως
 ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.
 Ἄλλος.
 Ἔθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
 ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ Ἰδοῦ
 καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ
 λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δὸς ζωὴν τοῖς
 πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
 Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
 θών, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμούς, μετατρέψας Δέσπο-
 τα εἰς αἷμα, καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο
 δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ τῇ ἀφάτῳ σου
 βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.
 Τρεῖθρον ἀέναον, ὑπάρχων, Κύριε, ζωῆς
 ἀληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· Θέλων
 ἐκοπίασας Σωτῆρ μου, καὶ ἐκῶν ἐδίψησας, τοῖς
 νόμοις τῆς φύσεως ὑπεύκων, καὶ εἰς Σιχάρ
 ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ
 Σαμαρείτιδι πιεῖν.
 Ἄρτους εὐλόγησας, ἰχθύας ἐπλήθυνσας, ὁ
 ἀκατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχόρτσας
 ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀέναον σοφίας, τοῖς διψῶσιν
 ἐπηγγείλω· Σὺ εἶ, Σωτῆρ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δὸς ζωὴν

(χαρούμενη) καὶ γιὰ μᾶς αἴτιος σωτηρίας.

Γιὰ μᾶς, Κύριε, ἔγινες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ σοφία, δικαιοσύνη
 καὶ ἀπολύτρωση, ἀνεβάζοντάς μας ἀπὸ τῆ γῆ στό ὕψος
 τοῦ οὐρανοῦ, καὶ χαρίζοντάς μας Ἅγιο Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Τὸ σῶμα σου, Κύριε δὲν εἶδε φθορὰ στό μνήμα· Ἀλλὰ
 ὅπως ἔγινε χωρὶς ἀνδρα, ἔτσι δὲν δέχθηκε τὴ φθορὰ, καὶ
 δὲν ὑποδουλώθηκε κατὰ τρόπο ὑπερφυσικό στους νό-
 μους τῆς φύσεως.

Ἄλλος.

Ἔθνη χειροκροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· Γιατί ὁ Ζωο-
 δότης Χριστός ἔσπασε τὰ δεσμὰ τοῦ Ἰδοῦ, καὶ ἀνέστησε
 τοὺς νεκροὺς, καὶ ἀρρώστειες ἐθεράπευσε μέ τὸ λόγο
 του. Αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας πού ἔδωσε ζωὴ σ' αὐτοὺς
 πού πιστεύουν στό ὄνομά του.

Θαῦμα ἔδειξες μεταβάλλοντας τὸ νερό σέ κρασί,
 Ἐσύ, Κύριε, πού στήν Αἴγυπτο μετέβαλες τοὺς ποταμούς
 σέ αἷμα· Καὶ νεκροὺς ἀνέστησες ἐκτελώνοντας αὐτό ὡς
 δεύτερο θαῦμα ἀποδεικτικό τῆς Θεότητάς σου. Δόξα,
 Σωτήρα, στήν ἀνέκφραστή σου ἀπόφαση, δόξα στήν συ-
 γκατάβασή σου, μέ τὴν ὁποία μᾶς ἔκανες καινούριους.

Ἐπειδὴ εἶσαι, Κύριε, ρεῦμα ἀδιάκοπο τῆς ἀληθινῆς
 ζωῆς, Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀνάστασή μας· Μέ τὴ θέλησή σου κο-
 πίασες, Σωτήρα μου, καὶ θεληματικά δίψασες,
 ὑπακούοντας στους νόμους τῆς φύσεως, καὶ ἀφοῦ
 ἔφθασες σωματικά στή Σιχάρ, ἐζήτησες νά πιεῖς τὸ νερό
 ἀπὸ τῆ Σαμαρείτισσα.

τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῶ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα,
Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον, καὶ
Πνεῦμα συναῖδιον Υἱῶ, τὴν μίαν τρισυπόστατον
οὐσίαν, μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμνῶν, ἀνάρχου
Θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῶ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον,
Θεογεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱὸν σου
καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου
αἰεί.

Ὡδή Γ'. Πρῶτος.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
στερέωμα».

Ναμάτων ζωοποιῶν, τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πηγὰς
ἤνοιξας· Εἴ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω καὶ πινέτω,
βοῶν Ἀγαθέ.

Ἐκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανόν, ἀνυψωθῆναι
προφανῶς ἔλεγες· ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν
ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ὁφύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς
Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν ἀθανασίαν ὡς
εὐσπλαγχνος.

Εὐλόγησες τοὺς ἄρτους, πολλαπλασίασες τὰ ψάρια,
Ἐσὺ ὁ ἀκατανόητος Θεός, καὶ λαοὺς χόρτασες μὲ
ἀφθονία, καὶ ὑποσχέθηκες πηγὴ ἀστείρευτη σοφίας σ'
αὐτοὺς πού διψοῦν. Ἐσὺ εἶσαι, Σωτήρα, ὁ Θεός μας πού
ἔδωσες ζωὴ σ' αὐτοὺς πού πιστεύουν στό ὄνομά σου.

Δόξα ...

Τρία πρόσωπα πού μαζί δέν ἔχουν ἀρχὴ καὶ κάθον-
ται στόν ἴδιο θρόνο, Θεό Πατέρα πού δέν ἔχει ἀρχή, καὶ
Υἱό πού μαζί του δέν ἔχει ἐπίσης ἀρχή, καὶ Πνεῦμα
αἰώνιο μαζί μέ τόν Υἱό, τὴ μία τριπρόσωπη οὐσία
ὑμνώντας τιμῶ μία ἀρχή, ἐπάνω ἀπό κάθε ἀρχή, τῆς
Θεότητος χωρίς ἀρχή, καὶ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μόνη χώρεσες στήν κοιλιὰ σου τόν Κτίστη σου, Θεο-
γεννήτρια, καὶ τόν γέννησες ὑπερφυσικά μέ σῶμα, Καὶ
ἔμεινες Παρθένος, χωρίς νά βλαβεῖ καθόλου ἡ παρθε-
νία σου· Αὐτόν, Ἀγνή, ἰκέτευε ἀκατάπαυστα ὡς Υἱό σου
καὶ Θεό, γιά τὴν ποιμένη σου (τόν λαό σου).

Ὡδή Γ'. Πρῶτος.

Εὐφραίνεται γιά σένα ἡ Ἐκκλησία σου, Χριστέ, κρά-
ζοντας· Ἐσὺ εἶσαι ἡ δύναμή μου, Κύριε, καὶ καταφύγιο
καὶ στήριγμα.

Ἄνοιξες γιά τὴν Ἐκκλησία τίς πηγές τῶν νερῶν πού
δίνουν ζωὴ φωνάζοντας Ἀγαθέ· Ἐάν κάποιος διψᾷ, ἄς
ἔλθει πρόθυμος καὶ ἄς πιεῖ.

Ἐλεγες βέβαια ὀλοφάνερα ὅτι θά ὑψωθεῖς ἀπό τὴ γῆ
στόν οὐρανό, ἀλλά ὑποσχέθηκες ὅτι θά στείλεις ἀπό τόν
οὐρανό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

<p>Άλλος. Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης· ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῶ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νομικῆς ἑορτῆς.</p> <p>Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὄνπερ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιῶν ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.</p> <p>Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;</p> <p>Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ἔλθειν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθε ὁ νῦν Μεσσίας, τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;</p> <p>Δόξα...</p> <p>Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῆ οὐσία, ὑμνοῦμεν ἀναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία φύσει Θεόν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠράθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὅλος καὶ πῦρ.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p>		<p>Θεοτοκίον. Ὁ Κύριος πού ἀπὸ τῆ φύση του δίνει ζωὴ, καὶ γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο, δώρισε τὴν ἀθανασία σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ὡς εὐσπλαχνος.</p> <p>Άλλος, Μὴ βγάζετε δικαστικές ἀποφάσεις, Ἰουδαῖοι λαμβάνοντας ὑπόψη πρόσωπα (μεροληπτικά), ὅπως εἶναι γραμμένο, ἔλεγε διδάσκοντας ὁ Κύριος, ὅταν παρουσιάσθηκε στὸν ναό, στὴ μέση τῆς Ἰουδαϊκῆς ἑορτῆς.</p> <p>Μὴ βγάζετε δικαστικές ἀποφάσεις, Ἰουδαῖοι, λαμβάνοντας ὑπόψη πρόσωπα (μεροληπτικά). Γιατί ἦλθε ὁ Χριστός, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν οἱ Προφῆτες, ὅτι θὰ ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ θὰ ἐπαναφέρει στὴ σωτηρία τὸν κόσμο.</p> <p>Ἄν καὶ δὲν πιστεύετε στὰ λόγια, πεισθεῖτε στὰ ἔργα τοῦ Κυρίου. Γιατί πλανᾶσθε ἀρνούμενοι τὸν Ἅγιο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψε στό νόμο ὁ Μωσῆς.</p> <p>Ἐάν ἔπρεπε νὰ ἔλθει ἐξάπαντος ὁ Μεσσίας, Ἰουδαῖοι, καὶ ἦλθε τώρα ὁ Χριστός ὁ Μεσσίας, γιατί πλανᾶσθε ἀρνούμενοι τὸν Δίκαιο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψε στό νόμο ὁ Μωσῆς.</p> <p>Δόξα ... Ἐσένα προσκυνοῦμε, Πατέρα, πού δὲν ἔχεις ἀρχὴ ὡς οὐσία, ὑμνοῦμε μέ εὐσέβεια τὸν Υἱό σου πού δὲν ἔχει ἀρχή, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιο, τὰ Τρία πρόσωπα ὡς ἓνα Θεό στὴ φύση.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ἐνῶ εἶσαι ἓνας ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, ἐμφανίσθηκες</p>
---	--	---

<p>Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18). Καθίσματα.</p> <p>Ἔσθηκώς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς ἑορτῆς, ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου νάματος, ποταμούς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων μου, ὅστις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννήτορος, μέτ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς ἀναβρούζων τῷ κόσμῳ, πάντας, Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σβεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου, Δέσποτα βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.</p> <p>Ὡδή Δ' . Πρῶτος.</p> <p>«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Ῥήξας θανάτου τὰς πύλας τῆ σῆ δυνάμει, ὁδοῦς</p>		<p>ἀφοῦ ἔγινες σάρκα, χωρὶς νά μεταβληθεῖς οὐσιαστικά, καὶ χωρὶς νά κάψεις τὴν ἄφθορη κοιλιά αὐτῆς πού σ' ἐγέννησε, ἐνῶ εἶσαι Θεός ὁλόκληρος καὶ φωτιά.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18). Καθίσματα.</p> <p>Στέκοντας στὴ μέση τοῦ ναοῦ, ἐνῶ βρισκόταν ἡ ἑορτὴ θεάρεστα στὴ μέση, ἔκραζες· Ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔρχεται σ' ἐμένα καὶ ἄς πίνει· Γιατί ὅποιος πίνει ἀπ' αὐτό τό θεϊκό νερό μου, θά ξεχύσει ἀπὸ τὰ σπλάχνα του ποταμούς τῶν δογμάτων μου (τῶν διδαγμάτων μου)· Καὶ ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα πού στάλθηκα ἀπὸ τό θεϊκό Πατέρα, θά δοξασθεῖ μαζί μου. Γί' αὐτό φωνάζουμε σ' ἐσένα· Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, διότι ξέχυσες πλούσια τὰ νερά τῆς φιλανθρωπίας σου στοὺς δούλους σου.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἀναβλύζοντας στὸν κόσμο τό νερό τῆς σοφίας καὶ τῆς ζωῆς, Σωτήρα, καλεῖς ὅλους, νά πάρουν τὰ νάματα (τὰ νερά) τῆς σωτηρίας· Γιατί ὅταν δέχεται ὁ ἄνθρωπος τό θεϊκό νόμο σου, μέσα σ' αὐτόν σβήνει τὰ ἀναμμένα κάρβουνα τῆς πλάνης· Γί' αὐτό αἰῶνια αὐτός δέν θά διψήσει, δέν θά πάψει νά χορταίνει τό δικό σου χορτασμό, Κύριε Βασιλιά ἐπουράνιε. Γί' αὐτό δοξάζουμε τὴ δύναμή σου, Χριστέ Θεέ μας, ζητώντας νά στείλεις πλούσια σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν μας</p> <p>Ὡδή Δ' . Πρῶτος. Βλέποντας ἡ Ἐκκλησία ὑψωμένο στὸν Σαυρό, ἐσένα</p>
---	--	--

ζωῆς ἐγνώρισας, τῆς ἀθανασίας πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων, καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιεδραγμένος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ, βοῶν· Τῶν θείων θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ὡς Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος καθελῶν τοῦ θανάτου πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μητέρα ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τούτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ, παράνομοι, τὶ ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτὸς ποιεῖ τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντα ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Ἐν ἔργον ἔδειξα ἡμῖν, καὶ πάντες ἤδη

τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, στάθηκε μὲ εὐταξία κραυγάζοντας, ὅπως ἦταν λογικὸ· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Ἀφοῦ διέρρηξες τίς πύλες τοῦ θανάτου μὲ τὴ δύναμή σου, ἔκανες γνωστὸς τίς πορεῖες τῆς ζωῆς, καὶ ἀνοιξες τίς πύλες τῆς ἀθανασίας, σ' αὐτοὺς πού μὲ πίστη κραυγάζουν· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Ἐχοντας στὴ διάθεσή σου τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν πάντων, καὶ κατέχοντας στήν παλάμη σου τὴν ἀρχή, ὡς ἀναρχος, στάθηκες στὴ μέση φωνάζοντας δυνατὰ· Ἐλᾶτε οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα νὰ ἀπολαύσετε τίς θεϊκὲς δωρεές.

Ὡς Θεὸς καὶ κάτοχος τῆς ἐξουσίας ὅλων, ἀφοῦ κατέλυσες ὡς δυνατὸς τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου, ὑποσχέθηκες, Χριστέ, νὰ στείλεις τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα.

Θεοτοκίον.

Μοιράζεις πλούσια τὴ χάρη σ' αὐτοὺς πού ὑμνοῦν ἐσένα καὶ τὸν προαιώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Μητέρα χωρὶς πείρα γάμου, ζητώντας γι' αὐτοὺς τὴ συγχώρηση τῶν σφαλμάτων, παναμόλυνη.

Ἄλλος.

Ἐάν πρέπει νὰ ἔλθει ὁ Μεσσίας, καὶ ὁ Μεσσίας εἶναι ὁ Χριστὸς, παράνομοι, γιατί δὲν πιστεύετε σ' αὐτόν; Νά, ἦλθε καὶ ἐπιβεβαιώνει αὐτὰ πού κάνει ὁ ἴδιος· Ἐκανε τὸ νερό κρασί, Παράλυτο ἔσφιξε (τὸν ἔστησε ὄρθιο) μὲ μόνο τὸ λόγο του.

Ἐπειδὴ δὲν κατανοεῖτε τίς Γραφές, πλανᾶσθε ὅλοι ἐσεῖς, παράνομοι Ἑβραῖοι· Πράγματι ἦλθε ὁ Χριστὸς, κι

θαυμάζετε, ανέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Ἔργα ἐποίησα πολλά, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετε με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ἐλέγχων ανέκραζεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῆ ὄλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Ἐν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἄχραντον γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως, Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνήγες τῶν σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἢ ἐν μονάδι Τριάς, ὁμότιμε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἄκτιστε Θεέ, σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἦέν γαστρί σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομῆτορ ἀγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰὶ καταφεύγομεν.

Ωδὴ Ε'. Πρῶτος.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφων, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μεσότητά φθάσαντες,

ἐφώτισε ὅλους καὶ ἀνάμεσά σας ἔδειξε πολλά σημεῖα, θαύματα πού ἀποδεικνύουν τὴ Θεότητά του καὶ θαύματα πού προκαλοῦν κατάπληξη· καὶ μάταια ἀρνεῖσθε τὴν ἀληθινὴ ζωή.

Ἐνα ἔργο σᾶς ἔδειξα καὶ ὅλοι ἤδη θαυμάζετε, φώναζε ὁ Χριστός στοὺς Ἰουδαίους· Ἔσεῖς περιτέμνετε ἄνθρωπο κατὰ τὸ Σάββατο, λέγει· Κι ἐμένα λοιπόν γιατί μὲ κατηγορεῖτε, ἐπειδὴ σήκωσα τὸν Παράλυτο μὲ ἓνα λόγο;

Ἐκανα πολλά ἔργα, καὶ γιὰ ποῖο ἔργο θέλετε νὰ μὲ λιθοβολήσετε; φώναζε στοὺς Ἰουδαίους ὁ Χριστός ἐλέγχοντάς τους· Μὴν κρίνετε μεροληπτικὰ ἄνθρωποι.

Ἐνεργώντας μέσω τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀναπαυόμενος στοὺς Προφῆτες μαζί μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐσύ Χριστέ, τὸ ἀμόλυντο τέκνο τῆς πατρικῆς φύσεως, ὁδηγοῦσες τὰ ἔθνη στό νὰ σέ γνωρίσουν μὲ τὰ ἀποδεικτικά σημεῖα τῶν θαυμάτων σου.

Δόξα ...

Τριάδα, ἀδιαίρετη Μονάδα, Πατέρα χωρίς ἀρχή, Υἱέ καὶ Πνεῦμα ἅγιο, ἢ Τριάδα μέσα σέ Μονάδα, ἄκτιστε Θεέ, μὲ τὴν ἴδια τιμὴ, μὲ τὸν ἴδιο θρόνο, πού δίνεις ζωή, σῶζε αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν καὶ λύτρωσέ τους ἀπὸ κινδύνους καὶ θλίψεις.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσύ Νύμφη τοῦ Θεοῦ, πού χώρεσες στὴν κοιλιὰ σου τὸν Θεό χωρίς νὰ περιορισθεῖ, ἀγνή Παρθένη Μητέρα, μὴν παύσεις νὰ πρεσβεύεις γιὰ μᾶς, ὥστε διὰ μέσου σου, νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τίς κακές περιστάσεις· Διότι σ' ἐσένα πάντοτε καταφεύγομε.

τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκῆσαι,
σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ὡς ὄντως ἱερὰ ἢ παροῦσα πανήγυρις· μεσότηα
τῶν μεγίστων, ἐορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει
ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἀρχαγγελικὸς οὐκ ἰσχύει νοῆσαί σου, τὸν
ἄφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον,
Σωτὴρ μου πολυέλεε.

Ἄλλος.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τούς, Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητὰς ἐν παντὶ
τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς
τὴν βασιλείαν σου.

Ἄπαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις
τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ Σωτὴρ τῆς
βασιλείας σου.

Αἶνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον
σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀφθέντι,
καὶ κόσμον φωτίσαντι καὶ τὸν Ἀδὰμ
ἀνακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεὲ ἀγέννητε, δόξα σοι
Λόγε ἄχρονε μονογενές, δόξα σοι τὸ Πνεῦμα, τὸ
θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ
Υἱῷ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἀγία τράπεζα, ἔχουσα

Ὡδὴ Ε'. Πρῶτος.

Ἐσύ, Κύριε, ἦλθες φῶς στὸν κόσμον· Φῶς ἅγιο πού
ἐπαναφέρει ἀπὸ τῆ σκοτεινῆ ἄγνοια, αὐτοὺς πού μέ πί-
στη σέ ἀνυμνοῦν.

Ἀφοῦ φθάσαμε στή μέση τῶν ἁγίων ἐορτῶν ἅς φρο-
ντίσουμε νά ἀσκήσουμε τὴν τελειότητα τῆς θεϊκῆς
ἀρετῆς, ὅσοι σκεπτόμεθα θεάρεστα.

Πραγματικά εἶναι ἱερὴ ἢ παροῦσα πανήγυρη· Γιατί
προσδιορίζει τὴ μέση τῶν δύο μεγαλυτέρων ἐορτῶν καὶ
λάμπει καὶ ἀπὸ τίς δύο.

Θεοτοκίον.

Ὅνοῦς τῶν Ἀρχαγγέλων δέν μπορεῖ νά κατανοήσῃ
τὴν ἀνέκφραστη ἀπὸ Παρθένου καὶ παναμόλυνη γέννη-
σή σου, Σωτὴρα μου πολυέλεε.

Ἄλλος.

Μέ θαύματα καταστόλισες τοὺς Ἀποστόλους σου, μέ
καταπληκτικά θαύματα μέγαλυνες τοὺς Μαθητές σου
σέ ὅλο τὸν κόσμον, δοξάζοντάς τους, Σωτὴρα μας, καὶ δί-
νοντάς τους τὴ Βασιλεία σου.

Ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὰ καταφώτισαν μέ θαύματα
καὶ διδάγματα οἱ Μαθητές σου, καὶ ἀφοῦ κήρυξαν μέ δι-
αφόρους τρόπους, Σωτὴρα Χριστέ, τό λόγο τῆς Βασιλείας
σου.

Δοξολογία ἀναπέμπομε στή Βασιλεία σου, καὶ
προσφέρουμε ὕμνο σ' ἐσένα, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκες γιὰ
χάρη μας ἐπάνω στή γῆ καὶ φώτισες τὸν Κόσμον καὶ
ἀνακάλεσες ἀπὸ τὴν πτώση τὸν Ἀδὰμ.

Δόξα ...

Δόξα σ' ἐσένα, Πατέρα Ἄγιε, Θεὲ ἀγέννητε· Δόξα σ'

τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντὸς, Θεογεννήτορ, τροφεύς.

Ὡδή ΣΤ'. Πρῶτος.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Μεσότης, Πεντηκοστῆς, ἐφέστηκε σήμερον, ἔνθεν τοῦ θείου μὲν Πάσχα, θειοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκεῖθεν δέ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ἐάλεις, ἐν τῷ ναῷ, Χριστέ, παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκείαν δόξαν ἀποκαλύπτων, καὶ προφαίνων, τὴν συμφυῖαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μου, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδάλων λυτρουμένη, μόνη Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος.

Ὅπαντα περιέπων τὰ πέρατα ἀνήλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Ἀνέπτυξας τὰ χεῖλη σου, Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων, φυλάττων, καὶ

ἑσένα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, χωρὶς χρονικῆ ἀρχῆ· Δόξα σ' ἑσένα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ σύγχρονο καὶ τῆς ἴδιας οὐσίας μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό..

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐγινε ἡ κοιλιά σου ἁγία Τράπεζα, πού ἔχει τὸν οὐράνιο ἄρτο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καθέννας πού τρώγει δέν πεθαίνει, ὅπως εἶπε, Θεογεννήτρια, αὐτὸς πού τρέφει τὰ πάντα.

Ὡδή ΣΤ'. Πρῶτος.

Σ' ἑσένα, Κύριε, θά προσφέρω θυσία, φωνάζει ἡ Ἐκκλησία μὲ φωνὴ ὕμνου, καθαρὴ ἀπὸ τὸ βρώμικο ρεῦμα τῶν δαιμόνων μὲ τὸ αἷμα σου, τὸ ὁποῖο ἀπὸ οἴκτο χύθηκε ἀπὸ τὴν πλευρά σου.

Ἐφθασε ἡ μέση γιὰ τὴν Πεντηκοστὴ σήμερα, φωτισμένη ἀπὸ τὴ μιά μεριά, ἀπὸ τὸ θεϊκὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη λάμποντας μὲ τὴ χάρη τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγίου Πνεύματος).

Ὁμιλοῦσες, Χριστέ, στέκοντας στό ναό πρὸς τὰ πλήθη τῶν Ἰουδαίων ἀποκαλύπτοντας τὴ δική σου δόξα καὶ ἐμφανίζοντας τὴν ἴδια φύση μὲ τὸν Πατέρα σου.

Θεοτοκίον.

Γίνε προστασία μου καὶ τεῖχος ἀκλόνητο λυτρώνοντάς με ἀπὸ τὰ σκάνδαλα τοῦ Κόσμου, Θεογεννήτρια, καὶ φωτίζοντάς με ἅπλετα (ἄφθονα) μὲ τίς θεϊκές φωτοχυσίεις.

Ἄλλος.

Ἐσὺ πού κυβερνᾷς ὅλα τὰ πέρατα, Ἰησοῦ, ἀνέβηκες στό ναό καὶ δίδασκες στά πλήθη τὸ λόγο τῆς ἀληθείας

μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου ἰάσεις τελῶν, Σωτήρ, καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ὁ ἄναρχος Υἱός, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐνηνθρώπησε, καὶ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀενάῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι.

Δόξα...

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τριουπόστατον ἄκτιστον, ἀμέριστον πάντες δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην, ἀγνή Θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).

Κοντάκιον.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστὲ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοὶ προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς

στό μέσο τῆς ἑορτῆς, ὅπως φωνάζει ὁ Ἰωάννης.

Ἄνοιξες τὰ χεῖλη σου, Κύριε, κήρυξες στὸν κόσμον τὸν ἀμόλυντον Πατέρα καὶ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, φυλάττοντας τὴ συγγένεια καὶ μέ τοὺς δύο καὶ μετὰ τὴ σάρκωσή σου.

Τελείωσες τὸ ἔργο τοῦ Πατέρα σου, ἐπεβεβαίωσες μέ τὰ ἔργα τὰ λόγια σου ἐκτελώντας, Σωτήρα, θεραπείες καὶ ἀποδεικτικά θαύματα (σημεῖα), σηκώνον-τας τὸν Παράλυτο, καθαρίζοντας τοὺς λεπρούς καὶ ἀναστήνοντας τοὺς νεκρούς.

Ὁ Υἱός χωρὶς ἀρχῆς ἔγινε ἀρχή, ἔγινε ἄνθρωπος παίρνοντας τὴ δική μας φύση· Καὶ στή μέση τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων δίδασκε λέγοντας· Τρέξτε στὴν πηγὴ τὴν ἀστείρευτη, νὰ πάρετε ζωή.

Δόξα ...

Τὴ μία Τριαδική Θεότητα, τὴν ἄκτιστη οὐσία μέ τὰ τρία Πρόσωπα, τὴν ἀδιαίρετη, δοξολογοῦμε ὅλοι, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ εἶναι τρία καὶ ἓνα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σὲ ὑμνοῦμε ὡς Παρθένο καὶ μετὰ τὴ γέννηση, ὡς Παρθένο καὶ Μητέρα δοξάζουμε ἐσένα, μόνη ἀγνή Κόρη Νύμφη τοῦ Θεοῦ· Γιατί ἀπὸ σένα ἀληθινὰ ἔλαβε σάρκα ὁ Θεός δίνοντας ζωὴ σ' ἡμᾶς.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).

Κοντάκιο.

Ἐνῶ βρισκόταν στή μέση ἡ ἑορτὴ τοῦ νόμου, ὁ Ποιη-

οικτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγή τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδευσον, καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἔνδοξον καὶ θείαν σου Ἐγερσιν· παρέχων ἀγαθὴ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγή τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἑορτάζομεν ἑορτήν.

Στίχοι. Ἐστὼς διδάσκει τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

«Θάλασσαν ἔπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βοῶντας· Ἄισωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταιῷ».

τῆς καὶ Κύριος τῶν πάντων ἔλεγες στοὺς παρόντες, Χριστέ Θεέ μου· Ἐλάτε καὶ πάρετε νερὸ ἀθανασίας· Γί' αὐτὸ πέφτουμε μπροστά σου καὶ μέ πίστη φωνάζουμε· Δώρισέ μας τὴν εὐσπλαχνία σου· Διότι ἐσὺ εἶσαι ἡ πηγή τῆς ζωῆς μας.

Οἶκος.

Τὴν ψυχὴ μου πού ἔγινε χέρσα (ἀκαλλιέργητη) ἀπὸ τίς ἀνομίες τῶν σφαλμάτων μου, πότισέ την μέ τὰ ρεύματα τῶν αἱμάτων σου καὶ ἀνάδειξέ την καρποφόρα ἀπὸ ἀρετές· Γιατί ἐσὺ εἶπες σέ ὄλους, νά πλησιάζουν σ' ἐσένα, πανάγιε Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ νά παίρνουν νερὸ τό ὅποιο δίνει ζωὴ καὶ καθαρίζει τίς ἀμαρτίες, αὐτῶν πού ὑμνοῦν τὴν ἔνδοξη καὶ θεϊκὴ σου Ἀνάσταση, παρέχοντας, Ἀγαθὴ, τὴ δύναμη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πού κατέβηκε ἀληθινὰ ἀπὸ ψηλά στοὺς Μαθητὲς σου, οἱ ὅποιοι σέ ἀναγνωρίζουν Θεό· Διότι ἐσὺ ὑπάρχεις ἡ πηγή τῆς ζωῆς μας.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τῆς Ἑορτῆς.

Κατὰ τὴν Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου ἑορτάζουμε τὴν ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Στίχοι. Στέκεται καὶ διδάσκει στή μέση τῆς ἑορτῆς ὁ Χριστὸς ὁ Μεσσίας ἀνάμεσα στοὺς διδασκάλους.

Μέ τό ἄπειρο ἔλεός σου, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίες.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

«Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρασ μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου».

«Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν σου· διὸ καὶ ἀνέκραζεν· Ἀπὸ Θαμῶν ἤξει ὁ Θεός· Δόξα τῆ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῆ συγκαταβάσει σου».

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκτὸς σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν».

«Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ, ὡς Ἰωνᾶς σοι κραυγάζω, Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε».

«Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογιζομένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστάσια, οἱ Παιδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

«Ἄγγελοι καὶ οὐρανοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

«Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη· διὸ σε πᾶσαι αἰ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζομεν».

Στερεοποίησες τὴ θάλασσα βυθίζοντας τὸν ὑπερήφανο Φαραῶ μαζί μέ τὰ ἄρματα, καὶ διέσωσες τὸ λαό σου, χωρὶς νά βραχεῖ, Κύριε, καὶ τὸν ἔβαλες μέσα στό ἁγιασμένο ὄρος σου, ἐνῶ ἔψαλλαν· Ἄς ψάλουμε ἄσμα ἐπινίκιο σ' ἐσένα τό Θεό μας, πού εἶσαι δυνατός στοὺς πολέμους.

Στερεώθηκε ἡ καρδιά μου μέ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου, ὑψώθηκε ἡ δύναμή μου μέ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ μου, ἄνοιξε διάπλατα τὸ στόμα μου ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν μου, εὐφράνθηκα γιὰ τὴ σωτηρία μου ἀπὸ σένα.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ μέ τὰ πνευματικά του μάτια προέβλεπε, Κύριε, τὴν παρουσία σου· Γι' αὐτό καὶ φώναζε δυνατὰ· Ἀπὸ τῆ Θαμῶν θά ἔλθει ὁ Θεός. Δόξα στή δόξα σου, Χριστέ, δόξα στή συγκατάβασή σου (στήν μέ ἀγάπη ταπεινώσή σου).

Κύριε Θεέ μας, δὸς μας εἰρήνη. Κύριε Θεέ μας, κάνε μας κτῆμα σου. Κύριε, ἐκτὸς ἀπὸ σένα ἄλλον δέν γνωρίζουμε, τὸ ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα.

Ὅπως τὰ νερά τῆς θαλάσσης, φιλάνθρωπε, μέ θαλασσοδέρνουν τὰ κύματα τῆς ζωῆς· Γι' αὐτό ὅπως ὁ Ἰωνᾶς κραυγάζω σ' ἐσένα, Λόγε τοῦ Θεοῦ· Βγάλε ἀπὸ τὴ φθορὰ τὴ ζωὴ μου, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Τὸ καμίνι τῶν Χαλδαίων (τῶν Βαβυλωνίων) φλογιζόμενο ἀπὸ φωτιά δροσιζόταν μέ πνοὴ ἀνέμου μέ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ· οἱ νέοι σιγοέψαλλαν· Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοὶ, αὐτόν, πού εἶναι ἀνεβασμένος ἐπάνω σέ θρόνο δόξας, δοξάζετέ τον ἀκατάπαυστα ὡς Θεό, δοξολογεῖτε, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετέ τον σέ ὅλους

Ωδή Ζ'. Πρῶτος.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,
πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ φλογί,
πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ
ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ἰσχυῖ Σῶτερ τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν
τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς,
εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος εἶ ἐν
τῷ ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνωσαν,
δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡμεῖς
σοι ἀναμέλπομεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῶ τῆς
δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα,
χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς
κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν,
ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἢ ἀνάπαυσις πάντων,
ἐκουσίως ἐδίψησας, ἢ πηγή τῶν θαυμάτων, τὸ
ὔδωρ ἐζήτησας, ὔδωρ τὸ ζῶν Ἰησοῦ
ἐπαγγειλάμενος.

Σαμαρεῖτιδι, Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις,
διαλέγων τὴν ἄνοιαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν
γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ
ἠρνήσαντο.

τούς αἰῶνες.

Εἶναι ξένο πρᾶγμα (ἄγνωστο) ἡ παρθενία τῶν Μητέ-
ρων καὶ παράξενο γιὰ τίς παρθένες ἢ ἀπόκτηση τέκνου·
Σ' ἐσένα ὁμως, Θεοτόκε, ἐξοικονομήθηκαν (κατορθώθη-
καν) καὶ τὰ δύο· Γί' αὐτὸ ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς σέ μακα-
ρίζουμε ἀκατάπαυστα.

Ωδή Ζ'. Πρῶτος.

Στό καμίνι τῆς Περσίας (τῆς Βαβυλώνας) οἱ νεαροὶ
ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ πυρπολούμενοι περισσότερο ἀπὸ
τόν πόθο τῆς εὐσεβείας παρὰ ἀπὸ τῆ φλόγα κραυγάζαν·
Εἶσαι δοξασμένος στό δοξασμένο ναό σου, Κύριε.

Ἀφοῦ κατέλυσες, Σωτήρα, μέ δύναμη τῆ δύναμη τοῦ
θανάτου, ἔκανες γνωστή τὴν πορεία τῆς ζωῆς στοὺς
θνητούς (στοὺς ἀνθρώπους) πού σοῦ φωνάζουν μέ
εὐχαρίστηση· Εἶσαι δοξασμένος στόν ἔνδοξο ναό σου,
Κύριε.

Ἐπειδὴ σέ εἶδαν νά φορεῖς σάρκα, δέν σέ
ἀναγνώρισαν τὰ πλήθη τῶν Ἑβραίων, Λόγε τοῦ Θεοῦ·
Ἀλλά ἐμεῖς σοῦ ψάλλουμε· Εἶσαι δοξασμένος στόν
ἔνδοξο ναό σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ ἡ ἁγιασμένη θεϊκὴ κατοικία τοῦ Ὑψίστου, χαῖρε·
Διότι διὰ μέσου σου δόθηκε ἡ χαρά, Θεοτόκε, σ' αὐτοὺς
πού κραυγάζουν· Εἶσαι εὐλογημένη μεταξύ τῶν
γυναικῶ, παναμόλυνη Κυρία.

Ἄλλος.

Σωματικὰ κοπίασες Ἐσύ ἡ ἀνάπαυση ὅλων· Θελη-
ματικὰ δίψασες, Ἐσύ ἡ πηγή τῶν θαυμάτων, ζήτησες νε-
ρὸ ὑποσχόμενος τὸ ζωντανό νερό.

Ἵδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας, ἡ πηγή ἢ αἰείζωος, παρέχειν ἐπηγγείλω, τοῖς πίστευι τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις, Σωτήρ, τὸ προῖον ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτήρ, ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δόξαν σου τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ὁ ἐσθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ αἷμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτήρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτόν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Ἐθαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν οἰκονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τὴν θείαν ἐξουσίαν, τὰς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, Αἰμόρρουν ἐθεράπευσας· ἐπέζευσας πέλαγος δεικνὺς τὴν δόξαν σου τοῖς Ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα...

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν τοῖς σοῖς Αποστόλοις Θεὸς ὦν διένειμας, ἐξαποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Συνομιλοῦσες μέ τῇ Σαμαρείτισσα, Κύριε, ἐλέγχοντας τὴν ἀφροσύνη τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· Διότι ἐκείνη μὲν πίστεψε, ὅτι εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνοι ὁμῶς σέ ἀρνήθηκαν.

Ἐσὺ τὸ ζωντανὸ νερὸ πού πηγάζει ὀρμητικά, τὸ νερὸ τῆς ἀθανασίας, ἡ πηγή τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὑποσχέθηκες, Σωτήρα, ὅτι θὰ δώσεις τὸ Πνεῦμα σου, πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, σ' αὐτοὺς πού τὸ δέχονται μέ πίστη.

Μέ πέντε ἄρτους ἔθρεψες χιλιάδες πεινασμένων, καὶ τὰ ὑπολείμματα τὰ κράτησες ὡς περισσεύματα, Σωτήρα, γιὰ ἄλλες μυριάδες, δείχνοντας τὴ δόξα σου στοὺς ἁγίους Μαθητές σου.

Ὅποιος τρώγει τὸν ἄρτο σου (τὸ σῶμα σου) θὰ ζήσει αἰώνια, καὶ ὁποιος πίνει τὸ αἷμα σου, μένει μέσα σ' ἐσένα, Σωτήρα, καὶ Ἐσὺ μένεις μέσα σ' αὐτόν, καὶ θὰ τὸν ἀναστήσεις κατὰ τὴν τελευταία μεταβολή (ἡμέρα, κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία).

Παρουσίασες ἀξιοθαύμαστη, Κύριε, τὴν οἰκονομία σου (τὴ φιλόφρονη φροντίδα σου) ἐπιβεβαιώνοντας μέ θαύματα τὴ θεϊκὴ σου ἐξουσία· Απομάκρυνες τίς ἀσθένειες, ἀνέστησες νεκροὺς, φώτισες τυφλοὺς ὡς Θεός.

Καθάρισες τοὺς λεπροὺς, ἔκανες τοὺς χωλοὺς (τοὺς κουτσούς) νά περπατήσουν, ἔσφιξες τὰ μέλη τῶν παραλύτων, καὶ θεράπευσες τὴν αἰμορροῦσα· Περπάτησες πεζός στὴ θάλασσα δείχνοντας τὴ δόξα σου στοὺς ἁγίους Μαθητές σου.

Δόξα ...

Ἐν γαστρὶ σου ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον Λόγον,
ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα,
ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν,
Θεογεννήτορ ἀγνή.

Ωδὴ Η. Πρῶτος.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα,
ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν,
ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ
Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα
Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὠραῖος ἐκ τάφου ἀναστάς, τῆ τῆς Θεότητος
δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε,
ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελλούμενος
αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἄϊδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτατε,
πᾶσιν ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, ἦν περ νῦν,
εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφόρων ἡμερῶν
τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα
ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀκτῖνας ὡς ἥλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς,
κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου
φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς
ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βοῶντας·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς
ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτοκας, τὰ

Προσκυνοῦμε, Κύριε, τὸν Πατέρα σου πού δέν ἔχει
ἀρχή, καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποία
ἐπειδὴ εἶσαι Θεός, τὴν ἐμοίρασες στοὺς Ἀποστόλους,
ἐξαποστέλλοντάς τους στό κήρυγμα.

Καί νῦν ... Θεοτοκίον.

Μέσα στήν κοιλιὰ σου χώρεσες τὸν ἀχώρητο Λόγο
τοῦ Θεοῦ, ἀπό τὰ στήθη σου θήλασες τὸν τροφέα τοῦ
κόσμου (αὐτόν πού τρέφει τὸν κόσμο), κράτησες στίς
ἀγκάλαις σου, αὐτόν πού μᾶς δίνει τὰ πάντα, ἀγνή Θεο-
γεννήτρια.

Ωδὴ Η'. Πρῶτος.

Ἐψώνοντας τὰ χεῖρα ὁ Δανιήλ μέσα στόν λάκκο
ἔφραξε τὰ ὀρθάνοιχτα στόματα τῶν λιονταριῶν·
ἔσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς ζωσμένοι μέ τὴν ἀρετὴ οἱ
νέοι, οἱ ἐραστὲς τῆς εὐσεβείας κραυγάζοντας·
Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπό τὸν τάφο ὠραῖος, στολισμέ-
νος μέ τὴ δόξα τῆς Θεότητος, ἐμφανίσθηκες, Κύριε
στοὺς Ἀποστόλους σου ὑποσχόμενος σ' αὐτούς ὅτι θά
στείλεις τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σ' αὐτούς
πού φωνάζουν· Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Νεκρώνοντας τὸν ἄϊδην ὡς Θεός, ὡς ἀρχηγός τῆς ζωῆς
πήγασες σέ ὅλους ζωὴ αἰώνια, τὴν ὁποία τώρα
εἰκονίζουν λαμπρότατα οἱ χάρες αὐτῶν τῶν ἡμερῶν σ'
ἐκείνους πού φωνάζουν· Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Ἀφοῦ φάνηκες, Χριστέ, ὡς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
ἔστειλες ὡς ἀκτῖνες στόν κόσμο τοὺς Ἀποστόλους σου, οἱ
ὁποῖοι φέρουν ἐσένα τὸ ἀκατανόητο φῶς, καὶ
ἀποδιώχνουν τὴν ὀμίχλη τῆς ἀγνοίας, καὶ φωνάζουν·

αὐτῶ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἔθνων, Χριστὸν ᾧ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἀνυμνούμενον ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστός, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις, τῶν πατρῶων σφαλμάτων, σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Ἡσοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκειν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστός, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Ἐν τοῖς Σάββασι Χριστός, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιόμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις, ἀλλ' ὁ πλάνος λαός, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησί, τὸνδε χρόνους πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς, ὑμῖν φησί, τὸν νόμον δοὺς κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιετέμνετο, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Ἔλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Θεοτοκίο.

Νὰ τώρα ἔλειψε ὀλοκάθαρα ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα ἄρχοντας ἡγέτης· Γιατί ἐσύ, παναμόλυντη, γέννησες αὐτόν, στοῦ ὁποίου τὰ χέρια πέρασαν οἱ ἐξουσίες, τὴν ἐλπίδα καὶ προσμονὴ τῶν ἔθνων, τὸν Χριστό στὸν ὁποῖο ψάλλομε· Ἔλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Ἄλλος.

Ἐλάτε δεῖτε, λαοί, αὐτόν πού ἀνυμνεῖται ἐπάνω σὲ θρόνο ἐνδοξο, νὰ ἐξυβρίζεται ἀπὸ ἀνόμους λαούς, καὶ βλέποντάς τον ὑμνεῖτε, αὐτόν πού προφητεύθηκε ἀπὸ τοὺς Προφῆτες ὡς Μεσσίας (Σωτήρας).

Ἐσύ εἶσαι ἀληθινά ὁ Χριστός πού ἔρχεσαι σ' αὐτόν τὸν κόσμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέρχεται ἡ σωτηρία καὶ ἡ συγχώρηση τῶν σφαλμάτων τῶν πατέρων μας· Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ αὐτῶν πού πίστεψαν σ' ἐσένα.

Ἡσοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, στό μέσο τῆς ἑορτῆς, ὅπως εἶναι γραμμένο, παρουσιάσθηκε στὸν ναό καὶ δίδασκε, ὅτι πράγματι αὐτὸς ἦταν ὁ Μεσσίας Χριστός, διὰ τοῦ ὁποίου ἦλθε ἡ σωτηρία.

Κατὰ τὰ Σάββατα ὁ Χριστός καὶ ὅλες τίς ἡμέρες ἔδειχνε τὰ ἔργα τὰ ἀποδεικτικά γιὰ τὴ Θεότητά του θεραπεύοντας τοὺς πάσχοντες ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες· Ἀλλὰ ὁ πλανεμένος λαός κρατοῦσε γι' αὐτόν μέσα του θυμό.

Τὸν Παράλυτο, λέγει, αὐτόν πού ἦταν κατάκοιτος ἐπὶ πολλά χρόνια, τὸν θεράπευσε αὐτός (ὁ Χριστός) κατὰ τὸ Σάββατο, καὶ παρέβη τὸν νόμο· Ἔτσι κατηγοροῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι μέ μῖσος τὸν Χριστό.

<p>Οἱ ἀγνώμονες παντί, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινουῦντες, τὰς ἀδίκους γλῶσσας, κενὰ προσμελετῶντες. Δόξα...</p> <p>Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς Υἱότητα, οὐδέ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω, εἰς αἰῶνας.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Πῶς ἐγέννησας εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελ. 25). Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ῶδή. Ὡδή Θ'. Πρῶτος.</p> <p>«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».</p> <p>Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν, ὅπως ἀγίου Πνεύματος, τὴν παρουσίαν ἀπολαύσωμεν. Σύ μου τὸ θνητὸν Ζωοδότα, περιβολὴν</p>		<p>Ὁ Χριστὸς λέγει στοὺς Ἰουδαίους· Ὁ Μωσῆς πού ἔδωκε τὸν νόμο δὲν σὰς διατάζει νὰ κάνετε περιτομή; Καὶ δὲν ἔκανε περιτομή στὰ ἀγόρια καὶ κατὰ τὸ Σάββατο, γιὰ νὰ μὴ καταλυθεῖ ὁ νόμος τῶν πατέρων; Οἱ ἀχάριστοι σέ κάθε τί, οἱ ὁποῖοι κατοίκησαν προ- σωρινὰ παλαιὰ στὴν ἔρημο, ἀπὸ φθόνου ὀρμούσαν ἐνατίον τοῦ εὐεργέτη κακολογώντας τον, κινώντας τίς ἄδικες γλῶσσες τους, καταστρώνοντας κούφια σχέδια. Δόξα.</p> <p>Λοιπὸν, ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι ἓνας Θεός, χωρὶς νὰ μεταβληθεῖ ὁ Πατέρας σέ Υἱό, οὔτε ὁ Υἱὸς νὰ μετατραπῆ σέ ἐκπόρευμα (ιδιότητα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος), ἀλλὰ ἰδιαίτερα καὶ μαζί δοξάζω τὰ τρία πρόσωπα στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Πές μας, πῶς γέννησες αὐτὸν πού ἔλαμψε προαιώ- νια ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ ὑμνεῖται μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; (Πῶς;) παρὰ ὅπως γνωρίζει αὐτός, πού μόνος καταδέχθηκε νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ σένα, Θεοτόκε.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελ. 25). Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ῶδή. Ὡδή Θ'. Πρῶτος.</p> <p>Ὡς πέτρα κομμένη χωρὶς χέρι ἀπὸ ἀλάξευτο ὄρος, δηλαδή τὸ σῶμα σου, Παρθένε, ὁ Χριστὸς κόπηκε ὡς ἀκρογωνιαῖος (θεμέλιος) λίθος ἐνώνοντας τίς δύο φύ- σεις, (τὴ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη), πού βρισκόνταν σέ διάσταση (χωρισμό). Γι' αὐτὸ μέ πολλὴ ἀγαλλίαση ἐσένα, Θεοτόκε, μεγαλύνουμε. ἔχοντας διδαχθεῖ νέο καὶ καινούριο τρόπο ζωῆς ἀπὸ</p>
--	--	--

ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας,
Σῶτερ, συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ
προσήγαγες τὸν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν
ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ
κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς καὶ ἡμᾶς
ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε
Παρθένε πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς
εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν
ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ἄλλος

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνήλθες
ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες
πάντας, ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ πόθεν οὗτος
οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Ἰάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτῆς μου πηγάζων
ἐπετέλει τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς
νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας, ἀλλ' Ἰουδαῖοι
ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτῆς μου,
ἐλέγχων ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν
δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ νόμος καὶ ἐν
Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα
ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου,

τόν Χριστό, ἅς φροντίσουμε ὅλοι νὰ τόν διατηρήσουμε
μέχρι τὸ τέλος μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον· Γιὰ νὰ
ἀπολαύσουμε τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐσύ Ζωοδότα, ἀφοῦ μέ ἔντυσες μέ τὸ ἔνδυμα τῆς
ἀθανασίας καὶ τῆ χάρη τῆς ἀφθαρσίας, Σωτήρα, μέ
ἀνέστησες μαζί σου καὶ μέ ὀδήγησες στὸν Πατέρα κατα-
λύοντας τὴν πολυχρόνια ἔχθρα μου.

Ἐπειδὴ ἀνακληθήκαμε (ἐπιστρέψαμε) πάλι στὴν
οὐράνια διαγωγή (συμπεριφορὰ), μέ τὴ δύναμη τῆς με-
σολαβήσεως αὐτοῦ, πού ταπεινώθηκε μέχρι καὶ νὰ πά-
ρει τὴ μορφὴ τοῦ δούλου, καὶ μᾶς ἀνύψωσε, αὐτόν ἅς τόν
μεγαλύνουμε ἐπάξια.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ σέ πιστεύουμε, Παρθένε ὡς ρίζα, πηγὴ καὶ
αἰτία τῆς ἀφθαρσίας, ὅλοι οἱ πιστοὶ σέ τιμοῦμε μέ τὰ
ἐγκώμια· Διότι ἐσύ ἀνέβλυσες γιὰ μᾶς τὴν ἀθανασία στὸ
πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλος.

Ἐνῷ ἦταν στὴ μέση τῆς ἡ ἐορτῆς τῶν Ἰουδαίων,
ἀνέβηκες, Σωτήρα μου, στό ναό σου, καὶ δίδασκες ὅλους·
Καὶ θαύμαζαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἔλεγαν· Ἀπό ποῦ γνωρίζει
αὐτός γράμματα, χωρὶς νὰ ἔχει μάθει;

Πηγάζοντας θεραπείες χαρισμάτων ὁ λυτρωτῆς μου
ἐκτελοῦσε θαύματα καταπληκτικά καὶ θαύματα πού
ἀποδείκνυαν τὴ Θεότητά του διώχνοντας τίς ἀρρώστειες,
θεραπεύοντας τοὺς ἀσθενεῖς· Ἀλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι γίνονταν
μανιακοὶ ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν θαυμάτων του.

Ἐλέγχοντας τοὺς ἀνυπάκουους Ἰουδαίους ὁ λυτρω-

Σωτήρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρῦξαι τὴν δόξαν σου· οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθῆ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα ὑγιῆ λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός!

Ὅτὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος, Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι κἀγὼ, Σωτήρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρῶσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου, Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον.

Δόξα...

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχον Τριάδα Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἠδραστῆται, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐχώρησας ἐν γαστρί σου, Παρθενομῆτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην ὃν ὑμνεῖ

τῆς μου φώναζε· Μὴ κρίνετε κατὰ τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ κρίνετε τὴ δίκαιη κρίση· Διότι ὁ νόμος διατάζει κάθε ἄνθρωπο, νὰ δέχεται περιτομὴ καὶ κατὰ τὸ Σάββατο.

Ὅπως ὑποσχέθηκες, Σωτήρα, ἔδωσες στοὺς Μαθητές σου τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ θαύματά σου, ὅταν τοὺς ἔστειλες νὰ κηρῦξουν στὰ ἔθνη τὴ δόξα σου· Καὶ ἐκεῖνοι κήρυξαν στὸν κόσμον τὴν Ἀνάστασή σου, τὴ χάρι πού δίνεις, καὶ τὴν σάρκωση πού δέχθηκες.

Ἐάν ὑποβάλλετε ἄνθρωπο σὲ περιτομὴ κατὰ τὸ Σάββατο, γιὰ νὰ μὴν καταλυθεῖ ὁ νόμος, γιατί τώρα ὀργίζεσθε ἐναντίον μου, ἐπειδὴ μὲ μόνο τὸ λόγο μου ἔκανα ὑγιῆ ὀλόκληρον ἄνθρωπο; Μὲ σαρκικό φρόνημα κρίνετε, λέγει ὁ Χριστός στοὺς Ἰουδαίους.

Ἐσὺ πού μὲ τὸ λόγο σου θεράπευσες τὸ ξερὸ χέρι, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ θεραπεύσεις τὴ γῆ τῆς καρδιάς μου πού ξεράθηκε ἀπὸ παλαιά, κάνε με καρποφόρο, γιὰ νὰ παραγάγω καὶ ἐγὼ, Σωτήρα, καρπούς μὲ θερμὴ μετάνοια.

Ἀφοῦ καθαρίσεις τὴν καρδιά μου πού εἶναι λεπρὴ, καὶ φωτίσεις τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, σήκωσε ἐμένα πού εἶμαι κατάκοιτος στό κρεβάτι τοῦ πόνου μου, ὅπως σήκωσες τὸν Παράλυτο πού ἦταν κατάκοιτος στό κρεβάτι.

Δόξα ...

Εἶναι παράξενο γιὰ τοὺς ἀνόμους τὸ νὰ σέβονται τὴν Ἁγία Τριάδα, πού δὲν ἔχει ἀρχή, δηλαδὴ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστη (πού δὲν δημιουργήθηκε) ἐξουσία τῶν πάντων, διὰ τῆς ὁποίας στε-

πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν
 δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάριον.

Ὅτὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν,
 δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν, ὅτι
 συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρομον. (Δίς).

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Ἡσοφία καὶ δύναμις, τοῦ Πατρὸς τὸ
 ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδιος, καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν
 ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκειν Ἰουδαίων
 τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινοὺς καὶ ἀγνώμονας καὶ
 ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον ἐκβοῶντες·
 Πόθεν γράμματα γινώσκει παρ' οὐδενὸς μὴ μεμα-
 θηκώς;

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν,
 ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς· Μὴ τὴν κατ'
 ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε· ἐν Σαββάτῳ
 γὰρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος, τοῦ
 Σαββάτου ὑπάρχω, καὶ τοῦ νόμου, τί ζητεῖτέ με
 φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανόντας ἐγείραντα;

Μωυσῆα ἐλίθασαν οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι,
 Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον, τὸν Ἡσαΐαν δὲ
 ἐπρισαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι, ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν,
 Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ
 ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων· Τὸν ναὸν ὁ καταλύων,

ρεώθηκε ὅλος ὁ Κόσμος μέ τῆ δύναμη τῆς ἰσχύος της (μέ
 τὴν ἰσχυρὴ δύναμή της).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Χώρεσες στὴν κοιλία σου, Παρθένε Μητέρα, τὸν ἕνα
 ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, τὸν Χριστὸ τὸν Ζωοδότῃ· Τὸν ὁποῖο
 ὕμνεϊ ὅλη ἡ κτίση καὶ τὸν τρέμουν οἱ οὐράνιοι θρόνοι.
 Αὐτὸν ἰκέτευε, Παναμόλυντη, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάριο.

Ἐσύ πού ἔχεις τό δοχεῖο τῶν ἀνεξάντλητων δωρεῶν,
 ἐπίτρεψέ μου νὰ πάρω νερό γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν
 ἁμαρτιῶν μου· Γιατί κατέχομαι ἀπὸ δίψα, εὐσπλαγχνε
 μόνε οἰκτίρομον (ἐσύ πού λυπᾶσαι, πού συμπαθεῖς).

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Ἡσοφία καὶ ἡ δύναμη, ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Πατέρα, ὁ
 αἰώνιος Λόγος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἦλθε στό ναό ὡς
 ἄνθρωπος καὶ δίδασκε τὰ πλήθη τῶν Ἰουδαίων, τὰ ἄθλια
 καὶ ἀχάριστα, καὶ ἀποροῦσαν γιὰ τὸν πλοῦτο τῆς σοφίας
 του φωνάζοντας· Ἀπὸ ποῦ γνωρίζει γράμματα, ἀφοῦ δέν
 ἔμαθε ἀπὸ κανένα.

Ἀποστόμωνε τοὺς Γραμματεῖς, ἐλέγχοντας τοὺς
 Ἰουδαίους ὁ Μεσσίας καὶ Κύριος φωνάζοντας σ' αὐτούς·
 Μὴ κρίνετε, παράνομοι, μέ μεροληπτικά κριτήρια ὡς
 ἄδικοι· Ἐγὼ σήκωσα ὄρθιο τὸν Παράλυτο σὲ ἡμέρα Σαβ-
 βάτου· Γι' αὐτὸ εἶμαι Κύριος καὶ τοῦ Σαββάτου καὶ τοῦ

σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἄξιοι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἑορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκιον.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα ὅτι πᾶσι Σωτήρ ἐβόησας· ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς, δόξα σοι.

Κοντάκιον.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοὶ προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρομῶν σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (ΙΔ'. 6-18).

νόμου· Γιατί θέλετε νὰ μὲ θανατώσετε ἐμένα πού ἀνάστησα τοὺς νεκρούς;

Τὸν Μωυσῆ θέλησαν νὰ λιθοβολήσουν οἱ οἱ ἄθλιοι καὶ παράνομοι, τὸ σύνολο τῶν Ἰουδαίων τὸ ἀχάριστο· Τὸν Ἡσαΐα τὸν προόνισαν μὲ ξύλινο προῖον· Τὸν σοφὸ Ἱερεμία τὸν ἔρριξαν σὲ βρωμερὸ λάκκο· Καὶ ὑψώνοντας στὸν Σταυρὸ τὸν Κύριο, φώναζαν· Ἐσὺ πού καταλύεις τὸν ναό, σῶσε τὸν ἑαυτὸ σου καὶ θά πιστέψουμε.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἀφοῦ φωτισθήκαμε, ἀδελφοί, ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, καὶ ἀφοῦ φθάσαμε στὴ μέση τῆς δεσποτικῆς ἑορτῆς, ἄς φυλάξουμε μὲ γνησιότητα τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γίνουμε ἄξιοι, νὰ γιορτάσουμε καὶ τὴν Ἀνάληψη, καὶ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκιο.

Τώρα πού εἶναι ἡ μέση τῆς ἑορτῆς, τὴ διψασμένη μου ψυχὴ πότισέ την μὲ τὰ νερά τῆς εὐσεβείας· Διότι σὲ ὅλους, Σωτήρα φώναξες· Ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔρχεται σ' ἐμένα καὶ ἄς πίνει· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Κοντάκιο.

Ἐνῶ βρισκόταν στὴ μέση ἡ ἑορτὴ τοῦ νόμου, ὁ Ποιητῆς καὶ Κύριος τῶν πάντων ἔλεγες στοὺς παρόντες, Χριστέ Θεέ μου, Ἐλάτε καὶ πάρετε νερὸ ἀθανασίας· Γι' αὐτὸ

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὴν περὶχωρον, καὶ ἐκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι. Καὶ τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει. Οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ· ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλατο καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος ἐπήρσαν τὴν φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστὶ λέγοντες· οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες καὶ λέγοντες· ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἶασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καίτοι γε οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν

πέφτουμε μπροστά σου καὶ μέ πίστη φωνάζουμε· Δώρισέ μας τὴν εὐσπλαχνία σου· Διότι ἐσύ εἶσαι ἡ πηγή τῆς ζωῆς μας.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (ΙΔ'. 6-18).

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες κατέφυγαν οἱ Ἀπόστολοι σὺν πόλεις τῆς Λυκαονίας, σὺν Λύστρα καὶ σὺν Δέρβη καὶ σὺν περὶχωρα, καὶ ἐκεῖ κήρυτταν τὸ Εὐγγέλιο. Καὶ σὺν Λύστρα καθόταν κάποιος ἄνθρωπος ἀδύνατος σὺν πόδια, ποὺ ἦταν χωλὸς (κουτσός) ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας του, ὃ ὁποῖος ποτέ δὲν περπάτησε. Αὐτὸς ἤκουσε τὸν Παῦλο νὰ ὁμιλεῖ· Ὅποῖος παρατηρῶντας τὸν προσεκτικὰ, καὶ βλέποντας ὅτι ἔχει πίστη γιὰ νὰ σωθεῖ, εἶπε μέ δυνατὴ φωνή· Σήκω σὺν πόδια σου ὀρθός. Καὶ μέ ἓνα πῆδημα σηκώθηκε καὶ περπατοῦσε. Καὶ τὰ πλήθη βλέποντας αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Παῦλος ὑψώσαν τὴ φωνή τους σὺν Λυκαονικὴ γλῶσσα λέγοντας· Οἱ θεοὶ ὁμοιώθηκαν μέ ἀνθρώπους καὶ κατέβηκαν κοντὰ μας· Καὶ ὀνόμαζαν τὸν μὲν Βαρνάβα Δία, τὸν δὲ Παῦλο Ἑρμῆ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦταν ἀρχηγὸς σὺν λόγῳ. Καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Δία, ποὺ ἦταν μπροστά σὺν πόλῃ, φέρνοντας ταύρους καὶ στεφάνια μαζί μέ τὰ πλήθη ἤθελε νὰ προσφέρει θυσία πρὸς τιμὴν τους. Καὶ ὅταν τὸ ἤκουσαν αὐτὸ οἱ Ἀπόστολοι ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, σχίζοντας τὰ ροῦχα τους (σὲ ἔνδειξη διαμαρτυρίας), πῆδησαν ἀνάμεσα σὺν πλῆθος φωνάζοντας καὶ λέγοντας· Ἄνδρες, γιατί τὰ κάνετε αὐτὰ; Καὶ ἡμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι ὁμοιοπαθεῖς μὲ ἑσᾶς, ποὺ

ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Ζ' . 14-30).

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν καὶ ἐδίδασκε. Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μὴ μεμαθηκώς; Ἀπεκρίθη οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με· ἐάν τις θέλη τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γινώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστιν ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ. Ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ λαλῶν τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ, ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτόν, οὗτος ἀληθὴς ἔστιν, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν. Οὐ Μωυσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον; καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον. Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε διὰ τοῦτο. Μωυσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομὴν, οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωυσέως ἔστιν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων, καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον. Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωυσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ! Μὴ κρίνετε

σᾶς διδάσκουμε, νὰ ἐπιστρέψετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μάταια στόν ζωντανό Θεό, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα, καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτὰ· Ὁ ὁποῖος στίς περασμένες γενιές ἄφησε ὅλα τὰ ἔθνη, νὰ ἀκολουθοῦν τίς πορεῖες τους· Μολονότι βέβαια δέν ἄφησε τὸν ἑαυτό του χωρὶς μαρτυρίες (ἀποδείξεις) ἀγαθοποιώντας, δι- νοντάς σας ἀπὸ τὸν οὐρανὸ βροχές καὶ καιροὺς καρποφόρους, γεμίζοντας μέ τροφή καὶ εὐχαρίστηση τίς καρδιές σας. Καὶ λέγοντας αὐτὰ μόλις καὶ μετὰ βίας σταμάτησαν τὰ πλήθη, νὰ μὴν προσφέρουν θυσία πρὸς τιμὴν τους.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Ζ' . 14-30).

Ἐνῷ βρισκόταν στὴ μέση ἢ ἑορτῇ, ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στόν ναὸ καὶ δίδασκε. Καὶ ἀποροῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντας· Πῶς αὐτὸς γνωρίζει γράμματα, χωρὶς νὰ ἔχει μάθει; Ἀποκρίθηκε λοιπὸν σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· Ἡ διδαχὴ μου δέν εἶναι δική μου, ἀλλὰ Ἐκείνου πού μέ ἔστειλε· Ἐάν κάποιος θέλει νὰ κάνει τὸ θέλημα Ἐκείνου, θά ἐννοήσῃ γιὰ τὴ διδαχὴ μου ποιῶ ἀπὸ τὰ δύο, εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, ἢ ἐγὼ μιλῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Αὐτὸς πού ὁμιλεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ζητεῖ τὴ δική του δόξα, αὐτὸς ὅμως πού ζητεῖ τὴ δόξα αὐτοῦ πού τὸν ἔστειλε, αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς καὶ δέν ὑπάρχει σ' αὐτόν ἀδικία. Δέν σᾶς ἔδωσε ὁ Μωυσῆς τὸ νόμο; Καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δέν τηρεῖ τὸ νόμο. Γιατί ζητεῖτε νὰ μέ θανατώσετε; Ἀποκρίθηκε τὸ πλῆθος καὶ εἶπε· Δαιμόνιο ἔχεις· Ποιὸς ζητεῖ νὰ σέ θανατώσῃ; Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε· Ἐνα θαυμαστό ἔργο ἔκανα, καὶ ὅλοι θαυμάζετε γι' αὐτό. Ὁ Μωυσῆς σᾶς πα-

κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε. Ἐλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἰεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι; καὶ ἴδε παρηρησία λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι. Μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστός; Ἀλλὰ τοῦτον οἶδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν. Ἐκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδασκῶν ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγων· Καμὲ οἶδατε, καὶ οἶδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐστὶν ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε· ἐγὼ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι κακεῖνός με ἀπέστειλεν. Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι, καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

ρέδωσε τὴν περιτομή, ὅχι ἐπειδὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν Μωυσῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς προγόνους, καὶ περιτέμνετε τὸν ἄνθρωπο καὶ κατὰ τὸ Σάββατο. Ἐάν δέχεται τὴν περιτομή ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸ Σάββατο, γιὰ νὰ μὴ καταλυθεῖ ὁ νόμος τοῦ Μωυσῆ, γιὰ μένα ὀργίζεσθε, ἐπειδὴ ἔκανα ὑγιὴ ὀλόκληρον ἄνθρωπο τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου; Μὴν κρίνετε ἐπιφενειακά, ἀλλὰ κρίνετε τὴ δίκαιη κρίση. Ἐλεγον λοιπὸν κάποιοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ· Δέν εἶναι αὐτός, τὸν ὁποῖο ζητοῦν νὰ θανατώσουν; Καὶ νά, ὁμιλεῖ μὲ θάρρος, καὶ δέν τοῦ λένε τίποτε. Ἀλήθεια μήπως κατάλαβαν οἱ ἄρχοντές μας, ὅτι αὐτός ἐστὶν πράγματι ὁ Χριστός; Ἀλλὰ αὐτόν τὸν ξέρουμε ἀπὸ ποῦ κατάγεται· Ὅταν ὅμως θά ἔλθει ὁ Χριστός, κανεὶς δέν θά γνωρίζει ἀπὸ ποῦ κατάγεται. Φώναξε λοιπὸν στὸν ναὸ δυνατὰ ὁ Ἰησοῦς διδάσκοντας καὶ λέγοντας· Κι ἐμένα μὲ γνωρίζετε, καὶ γνωρίζετε ἀπὸ ποῦ κατάγομαι, καὶ δέν ἦλθα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ εἶναι ἀξιόπιστος Ἐκεῖνος ποῦ μὲ ἔστειλε, τὸν ὁποῖο ἐσεῖς δὲ γνωρίζετε· Ἐγὼ ὅμως τὸν γνωρίζω, γιατί ἀπ' αὐτόν ἔρχομαι καὶ Ἐκεῖνος μὲ ἀπέστειλε. Ζητοῦσαν λοιπὸν νὰ τὸν συλλάβουν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ κανένας δέν ἄπλωσε τὰ χεῖρια ἐπάνω του, διότι δέν εἶχε ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα του.

